

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Dimisprædiken

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2010 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p306-txt-shoot-id5c811b5c-6742-4a59-932c-c41d56d362be.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden. [Læs CC0-erklæringen](#)

Paa mangfoldig og høist forskjellig Maade vidste Apostelen Paulus at forandre sin Tale om den samme Sandhed, at han maatte anbefale denne til Menneskene og dog om muligen vinde Nogle. Han gjorde det ikke for slet Vindings Skyld, thi han havde lært at undvære og at tabe det Jordiske uden at savne det; han gjorde det ikke for Æres og Anseelses Skyld, at Nogen skulde kalde sig efter ham og være Pauli Tilhænger; thi han trøster sig tvertimod med, at han endog kun havde døbt en Eneste og altsaa undgaaet enhver Anledning til sørgelig Misforstaaelse; han gjorde det ikke med Sviig i Hjertet, thi for Gud var han aabenbar. Ydmygt bekjender han for Gud og Mennesker, at han var den ringeste Apostel, et utidigt Foster, ikke værdig at kaldes en Apostel; men naar det gjøres fornødent, naar man ikke vil høre ikke vil agte Ordet af den Mand, der veed at fornede sig selv, da viser han ogsaa, at han er kraftig i Ord og myndig i Tale, at om han end ydmyger sig under Guds vældige Haand og glad taaler, at en Apostel er som en Skovisk i Verden, har han dog ikke glemt sig selv, at han er en Apostel, der tør træde frem, hævde sin Værdighed, den Lære, han forkynder, mod enhver Forskjellighed der verdsligt hovmoder sig. Naar Jøde-Christnene meente at have et Fortrin, en Førstefødsels-Ret, der gjorde dem Gud velbehageligere og berettigede dem til at lægge den christelige Frihed i Cerimoniers Lænker, da dømmes P. denne Lyst til Trætte og forfængelig Ære, han som selv turde forlade sig paa Kjødets fremfor nogen Anden, født af Benjamins Stamme, Hebræer af Hebræere, en Pharisæer efter Loven, der endog havde gjort, hvad hine ikke havde, havde forfulgt den christne Menighed – men som dog agtede alt Dette for Tant og bitterligen angrede det Sidste. Naar Enkelte i Menigheden vilde forraske sig som havde de allerede grebet det Fuldkomne, da stiller den gamle Strider^d sig hen hos dem paa Løbebanen, for at lade dem maale Afstanden fra Den, der dog ikke meente at have grebet det Fuldkomne, men kun at jage derefter. – Naar Menigheden oplæstes i Tryghed, som skulde den i al Magelighed vinde, hvad Apostlene, som priisgivne Mænd, maatte arbejde Dag og Nat for uden at see anden Løn end være som Udsbud i Verden og høste Menighedens Utaknemlighed, da raser han et Øieblik, for at minde den om, at han, der haver været henrevet i den tredie Himmel, med Frygt og Bæven arbejder paa sin Saligheds Sag. Kun i Kjerlighed handlede han saaledes, kun at han maatte vinde Menneskene ikke for sig men for Sandheden. Han ophidsede Ingen og i Alt, hvad der mødte ham i hans lange Liv fandt han ingen Anledning til at vække usunde Lidenskaber hos de Troende. Selv da han stod i Lænker ligeoverfor en elendig Fyrste, vil hans Tale ikke vække Forbittrelse, han hidser ikke, han peger ikke paa sine Lænker for at dømmes, han har glemt Lænkerne, og Verdens Uret mod ham, glemt alt Dette over Sandheden, hvis Vidne han er, han ønsker selv hiin elendige Fyrste, at han var som [han], han ønsker det saa forsonet, at han tilføjer kun uden disse Lænker.